

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/3/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3121204665
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martina Trnavská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3121204665.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Martiny Trnavskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v spore žalobkyne R. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XX, H., zastúpenej A. & A., Z., so sídlom S. 1, N., L.: XX XXX XXX, proti žalovanému A. Y. Z. Z. so sídlom A. XX, N., L.: XX XXX XXX zastúpenému M. V. Y., Z., so sídlom G. XX, N., L. XX XXX XXX o povolenie obnovy konania s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 11. októbra 2021 č. k. 12Csp/34/2021-45 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

Žalovanému **p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % .

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 11. októbra 2021 č.k. 12Csp/34/2021-45 súd prvej inštancie zamietol žalobu na obnovu konania vo veci vedenej Okresným súdom Trenčín sp. zn. 20Csp/144/2017. Uložil žalobkyni zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % k rukám jeho právneho zástupcu, V. v lehote 3 mesiacov po právoplatnosti uznesenia súdneho úradníka, ktorým bude po právoplatnosti rozsudku určená výška náhrady trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručanou súdu dňa 19.07.2021 domáhala povolenia obnovy konania, vedeného na súde pod sp. zn. 20Csp/144/2017, v ktorom sa domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 694,11 EUR s príslušenstvom z dôvodu, že poskytla žalovanému plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere v časti v rozpore s dobrými mravmi. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 05.10.2018 bola jej žaloba zamietnutá a Krajský súd v Trenčíne dňa 28.11.2019 tento rozsudok potvrdil. Až po rozhodnutí odvolacieho súdu bolo dňa 22.04.2021 vydané rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19, kde Súdny dvor EÚ vo vzťahu k plynutiu premlčacích lehôt na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere zastal právny názor, podľa ktorého zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. Žalobkyňa sa svojho nároku domáhala podľa § 397 písm. a), e) CSP. Žalobkyňa zdôraznila, že rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 by sa mal vykladať v spojení s rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci C-698/18 a C-699/18 zo dňa 09.07.2020, v ktorom sa uvádza, že článok 2 písm. b), článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice 93/13, ako aj zásady ekvivalencie, efektivity a právnej istoty sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia súdному výkladu vnútroštátnej právnej úpravy, podľa ktorého žaloba o vrátenie súm bezdôvodne zaplatených na základe nekalej podmienky nachádzajúcej sa v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom podlieha trojročnej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť odo dňa úplného splnenia tejto zmluvy, ak sa predpokladá, bez potreby overenia, že k tomuto

dátumu spotrebiteľ musel vedieť o nekalom charaktere predmetnej zmluvnej podmienky, alebo keď pre podobné žaloby založené na určitých vnútroštátnych právnych predpisoch táto lehota začína plynúť až od okamihu určenia právneho dôvodu týchto žalôb. Súd prvej inštancie na rozhodnutie aplikoval § 397 písm. a) a e), § 403 ods. 1 a 2, 413 ods. 1 písm. a) a ods. 2 CSP (Civilného sporového poriadku platného od 01.07.2016). Súd prvej inštancie uviedol, že najskôr skúmal dodržanie subjektívnej 3-mesačnej lehoty. Žalobkyňa v žalobe tvrdila, že sa dozvedela resp. mohla dozvedieť o rozsudku SD EÚ najskôr v deň jeho vydania t.j. dňa 22.04.2021. Žalobkyňa podala žalobu na súd dňa 19.07.2021, teda v zákonnej lehote. Zároveň však súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobkyňa v žalobe uvádza, že SD EÚ rozhodol a zaujal právny názor k spôsobu počítania premlčacích lehôt v spojenej veci C-698/18 a C-699/18 zo dňa 09.07.2020 a ak by súd použil rovnaké posudzovanie plynutia subjektívnej 3-mesačnej lehoty, táto by uplynula dňa 10.10.2020, teda pred podaním žaloby. Súd prvej inštancie následne vyslovil právne posúdenie veci, podľa ktorého z ustanovenia § 397 písm. a) CSP vyplýva zákonná podmienka existencie priaznivejšieho rozhodnutia pre žalobkyňu už v čase pôvodného rozhodovania súdom. V prejednávanej veci táto podmienka nebola splnená, pretože priaznivejšie rozhodnutie bolo vydané až po rozhodnutí v pôvodnom konaní. Z ustanovenia § 397 písm. e) CSP vyplýva zákonná podmienka existencie takého priaznivejšieho rozhodnutia, ktoré je záväzné pre strany sporu, teda obe strany sporu a to žalobcu aj žalovaného. Ak by mal zákonodarca na mysli len jednu stranu sporu, uviedol by to priamo v znení ustanovenia, napr. záväzné pre jednu stranu sporu resp. v prípade spotrebiteľov napr. záväzné pre dodávateľa. Žalobkyňou uvádzané rozhodnutie SD EÚ sp. zn. C-485/19 je záväzné zo strán tohto súdneho sporu sp. zn.12Csp/34/2021 len pre žalovaného, ale nie pre žalobkyňu. Týmto nebola splnená ani táto zákonná podmienka pre povolenie obnovy konania, preto súd žalobu zamietol. Podľa rozsudku SD EÚ zo dňa 22.04.2021 vo veci C-485/19 účastníkmi tohto konania bol navrhovateľ prejudiciálneho konania Krajský súd v Prešove vo veci U. Podľa rozsudku SD EÚ zo dňa 09.07.2020 v spojených veciach C-698/18 a C-699/18 navrhovateľom bol súd z Rumunska vo veci GRD Groupe Sociétés Générale SA proti KC. Žiadna zo strán sporu netvrdila, že by žalobkyňa R. C. bola účastníčkou v uvedených súdnych sporoch a z ich znenia to ani nevyplýva. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd priznal úspešnému žalovanému náhradu trov konania v celom rozsahu proti neúspešnej žalobkyni.

2. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa včas odvolanie. Navrhla rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že obnovu konania povolí. Namietala, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zastáva názor, že z § 397 písm. a) CSP nevyplýva súdom prvej inštancie tvrdený záver, že rozhodnutie, ktoré nemohol žalobca použiť bez svojej viny v pôvodnom konaní a ktoré zároveň je spôsobilým privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie, musí nevyhnutne existovať už v čase pôvodného rozhodovania v konaní, ktorého obnovy sa žalobca domáha. Poukázala na právny názor akademickej obce (Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J. Tomašovič, M., a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, s. 1327 a nasl.), že dôvodom obnovy konania môže byť existencia rozhodnutia, ktoré existovalo už v čase pôvodného konania, len ho oprávnená strana objektívne nemohla aplikovať v pôvodnom konaní alebo môže ísť o rozhodnutie, ktoré bolo prijaté po právoplatnom skončení pôvodného konania. Žalobkyňa nepovažuje právny záver súdu prvej inštancie ohľadne nedostatku záväznosti rozsudku Súdneho dvora EÚ vo vzťahu k žalobkyni za správny, nakoľko v tomto smere súd nesprávne posúdil postavenie a záväznosť práva Európskej únie vo vzťahu k členským štátom a jednotlivcom. Uviedla, že interpretácia európskeho práva, ktorú Súdny dvor vykonáva v rámci prejudiciálneho konania má záväznú silu vo vzťahu nielen k stranám sporu, ale vo vzťahu ku všetkým národným súdom členských štátov ako aj iným orgánom, ktoré budú aplikovať európske právo v budúcnosti. Žalobkyňa zastáva názor, že súd prvej inštancie vôbec neriešil nadsadenosť práva Európskej únie nad vnútroštátnym právom, a teda z nej vyplývajúcu záväznosť práva Európskej únie je pre jednotlivé členské štáty, ako aj samotných jednotlivcov. Napriek skutočnosti, že žalobkyňa nebola priamo účastníkom konania vedeného vo veci C-485/19 na základe návrhu na začatie prejudiciálneho konania podaného Krajským súdom v Prešove vo veci LH proti A. Y. Z. Z. je právny názor Súdneho dvora EÚ rovnako záväzný tak pre účastníkov daného prejudiciálneho konania, ako i pre iné osoby, vrátane žalobkyne. Ďalej namietala arbitrarnosť rozhodnutia, keď podľa nej súd prvej inštancie uviedol čisto všeobecné vyjadrenie spočívajúce v konštatovaní výlučne nedostatku záväznosti rozsudku Súdneho dvora zo dňa 22.04.2021 vo veci C-485/19 vo vzťahu k žalobkyni bez bližšieho zdôvodnenia najmä v kontexte žalobkyňou uplatnenej právnej argumentácie titulom vyjadrenia zo dňa 12.07.2021

3. Žalovaný sa k odvolaniu vyjadril. Navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Poukázal, že žalobkyňa v konaní nepredložila žiadne rozhodnutie, ktoré sa týka predmetu sporu a je záväzné pre sporové strany. Rozhodnutie C-485/19 nie je záväzné ani pre žalobkyňu a ani žalovaného, nakoľko ide o rozhodnutie o predbežnej otázke - t.j. o podaní výkladu únieho práva. Zároveň dané rozhodnutie sa ani netýka predmetu sporu. Tu je podľa neho na mieste práve záver SD EÚ vo veci C-234/04 Rosmarie Capférer proti Schlang & Schick GmbH, kedy Súdny dvor EÚ uviedol, že únie právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmal a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátného súdu, ak sa aj ukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva. Súdny dvor zdôraznil dôležitosť zásady res iudicata. Žalovaný považuje za nesprávne tvrdenia žalobkyne odvolávajúcej sa na rozhodnutie Costa vs. ENEL (C-6/64). Rozhodnutie Costa vs. ENEL (C-6/64) neobsahuje žiadne ustanovenie o nadradenosti či záväznosti rozhodnutí SD EÚ o prejudiciálnych otázkach spôsobom, ako to prezentuje a tvrdí žalobkyňa. Rovnako ani rozhodnutie vo veci CILFIT neobsahuje takýto záver. Žalovaný uvádza, že žalobkyňou citovaný výňatok z komentára k Civilnému sporovému poriadku je nepresný. Komentár k Civilnému sporovému poriadku k § 397 písm. a) uvádza, cit. „Pri rozhodnutiach, ktorých existencia bude dôvodom obnovy konania, pôjde o dve skupiny rozhodnutí. Jednak to budú rozhodnutia, ktoré strana bez svojej procesnej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní, napriek tomu, že reálne existovali a jednak rozhodnutia nové, také, ktoré boli prijaté až po právoplatnom rozhodnutí veci. Druhý prípad predstavuje neskoršie rozhodnutie o prejudiciálnej otázke, ktorú súd v pôvodnom konaní posúdil inak. Ak súd prejudiciálne posúdi otázku, o ktorej sám nemôže rozhodovať, a po právoplatnom skončení tohto konania orgán, do ktorého právomoci prejudiciálna otázka patrí, túto otázku posúdi odchyľne, pôjde o typický prípad dôvodu obnovy konania podľa § 397 písm. a).“ Žalobkyňa doplnok neuviedla do svojho vyjadrenia, v dôsledku čoho jej tvrdenia sú skresľujúce práve, pretože „rozhodnutia nové, také, ktoré boli prijaté až po právoplatnom rozhodnutí veci“ znamenajú len takú skupinu prípadov rozhodnutí, ktoré boli vydané o prejudiciálnej otázke patriacej do rozhodovania inak iného orgánu ako súdu. Posudzovanie premičania nie je otázkou, ktorú súd posudzoval prejudiciálne v zmysle § 194 CSP, pretože to je otázka patriaca do právomoci súdu. Pokiaľ žalobkyňa poukazuje na čiastkový výber z odôvodnenia uznesenia ÚS SR sp. zn. III. ÚS 345/2017, žalovaný považuje za nutné poukázať práve na to, že v uvedenom rozhodnutí ústavný súd uvádza, že návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posúdení veci alebo nesprávnosti procesnej povahy.“ Ide o právny názor pokračujúci v argumentačnej línii vrcholných súdnych autorít. Iný právny názor, prijatý s odstupom času, preto nielenže nespĺňa požiadavky vnútroštátnej judikatúry o dôvodoch obnovy konania, ale s poukazom na rozhodnutie SD EÚ vo veci C-234/04 zo 16. marca 2006 Rosmarie Capférer proti Schlang & Schick GmbH ani nemôže byť považovaný za spôsobilý dôvod obnovy konania.

4. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z., (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

5. Súd prvej inštancie vec správne posúdil a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, s ktorými dôvodmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje.

6. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva:

7. Súd prvej inštancie v ods. 9 odôvodnenia rozhodnutia posudzoval včasnosť podania žaloby. V prvej vete odseku konštatoval zachovanie zákonnej lehoty, no v poslednej vete odseku uviedol, že žalobkyňa v žalobe uvádza, že SD EÚ rozhodol a zaujal právny názor k spôsobu počítania premičacích lehôt v spojenej veci C-698/18 a C-699/18 zo dňa 09.07.2020 a subjektívna 3-mesačná lehota obnovy konania by tak uplynula dňa 10.10.2020, teda pred podaním žaloby na obnovu konania dňa 19.07.2021.

8. Žalobkyňa včasnosť žaloby na obnovu konania odvodzovala z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 zo dňa 22.04.2021. Žalobkyňa ale zároveň uviedla, že tento rozsudok Súdneho dvora treba vykladať v spojení s ďalším rozsudkom Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/18 z 09.07.2020, podľa ktorého žaloba o vrátenie súm bezdôvodne zaplatených na základe nekalej podmienky nachádzajúcej sa v zmluve, uzatvorenej medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom podlieha trojročnej premičacej lehote, ktorá začína plynúť odo dňa úplného splnenia tejto zmluvy, ak sa predpokladá, bez potreby overenia, že k tomuto dátumu spotrebiteľ musel vedieť

o nekalom charaktere predmetnej zmluvnej podmienky, alebo keď pre podobné žaloby založené na určitých vnútroštátnych právnych predpisoch táto lehota začína plynúť až od okamihu určenia právneho dôvodu týchto žalôb súdom. V žalobe výslovne uviedla, že vo vzťahu k splneniu podmienky priaznivejšieho rozhodnutia vo veci je dôležité práve posúdenie okamihu počiatku plynutia premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže žaloba bola v pôvodnom konaní zamietnutá práve s ohľadom na počiatok plynutia premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia a že práve z rozsudkov Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/18 z 09.07.2020 vyplýva, že rozhodným okamihom je konštatovanie súdu o neplatnosti dojednaní o výške úrokov a poplatkov pre rozpor s dobrými mravmi, a že v danej veci je týmto okamihom právoplatnosť rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 05.11.2015 sp.zn. 11C/234/2013 vo veci strán sporu o zaplatenie 509,20 EUR s prísl. (10.02.2016), v ktorom súd konštatoval, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov. Uviedla, že pri rozhodovaní vo veci napadnutej obnovou konania (sp.zn. 20Csp/144/2017) súd vychádzal z pre ňu nepriaznivého názoru, že jej nárok sa premlčal v objektívnej premlčacej lehote, ktorá začala plynúť dňom úhrady poslednej splátky úveru.

9. Žalobkyňa síce v žalobe včasnosť podania žaloby na obnovu konania odvodzuje z dátumu vydania rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19, avšak vychádzajúc z jej vyššie uvedenej argumentácie v žalobe, podmienku priaznivejšieho rozhodnutia vo veci odvodzuje z rozsudku Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/18 SC Raiffeisen Bank SA/JB, BRD a Groupe Sociétés Générale SA/KC zo dňa 09.07.2020.

10. Podľa § 403 ods. 1 C.s.p. žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť.

11. Podľa § 121 ods. 3 C.s.p. lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty; ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca.

12. Podľa čl. 297 ods. 2 (pôvodný článok 254 ZES) Zmluvy o Európskej únii a Zmluvy o fungovaní Európskej únie nelegislatívne akty prijaté vo forme nariadení, smerníc a rozhodnutí, ktoré neuvádzajú, komu sú určené, sa uverejňujú v Úradnom vestníku Európskej únie. Nadobúdajú účinnosť dňom, ktorý je v nich stanovený alebo, ak takýto deň nie je stanovený, dvadsiatym dňom po ich uverejnení.

13. Podľa § 1 zákona č. 416/2004 Z.z. o Úradnom vestníku Európskej únie z 24.06.2004 právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a právne záväzné akty Európskej únie uverejnené v Úradnom vestníku Európskej únie alebo v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev sú v súlade s medzinárodnými zmluvami účinné na území Slovenskej republiky.

14. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z.z o všetkom, čo bolo v úradnom vestníku uverejnené, platí, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka, domnienka o znalosti uverejnených právne záväzných aktov Európskeho spoločenstva a Európskej únie je nevyvrátiteľná.

15. Rozsudok z 9. júla 2020 v spojených veciach C-698/18 a C-699/18 SC Raiffeisen Bank SA/JB, BRD a Groupe Sociétés Générale SA/KC bol uverejnený v Úradnom vestníku Európskej únie 31. 08. 2020, ktorým dňom sa stal známym každému.

16. Trojmesačná lehota na podanie žaloby na obnovu konania tak uplynula 30.11.2020. Žalobkyňa žalobu na obnovu konania podala dňa 19.07.2021, teda zrejme po uplynutí zákonnej lehoty. Žaloba na obnovu konania bola podaná oneskorene, čo je dôvodom jej odmietnutia.

17. Odvolací súd však súhlasí aj s ostatnými dôvodmi napadnutého zamietajúceho rozhodnutia súdu prvej inštancie, a to neexistencie dôvodov obnovy konania.

18. Súhlasí s argumentáciou žalovaného vo vzťahu k dôvodu obnovy konania podľa § 397 písm. e) CSP s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 345/2017 zo 16. mája 2017, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že zásadný vplyv na posudzovanie návrhu na obnovu konania uplatneného podľa § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. má aj rozsudok Súdneho dvora C-234/04 zo 16. marca 2006 vo veci Rosmarie Capférer proti Schlang &

Schick GmbH, v ktorom Súdny dvor uviedol, že úniové právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmaval a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ak sa aj ukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva, Súdny dvor tiež uviedol, že na to, aby sa zabezpečila stabilita práva a právnych vzťahov, ako aj riadny výkon spravodlivosti, je dôležité, aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými. Týmto rozhodnutím Súdny dvor zdôraznil dôležitosť zásady res iudicata (jedinou výnimkou, keď Súdny dvor zakotvil povinnosť prelomiť túto zásadu, je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie, ale do kompetencie orgánu Európskej únie).. . Obnova konania nemá byť nariadená pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora Takýto nedostatok nemožno odstraňovať prostredníctvom obnovy konania, pretože návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posúdení veci alebo nesprávnosti procesnej povahy.“ Odvolací súd zároveň súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že obnova konania nie je prípustná iba v prípade, ak bolo predmetné rozhodnutie SD EÚ alebo iného orgánu ES vydané vo veci, ktorej obnova sa navrhuje, teda v prípade, ak bolo dané rozhodnutie pre strany záväzné podľa § 397 písm. e) CSP (viď precizácia textu „ktoré je pre strany záväzné“ oproti v náleze spomínanému § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p.). Vzhľadom na to, že v posudzovanom prípade nebolo rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, pre ktoré žalobkyňa navrhovala obnovu konania, záväzné pre obe strany sporu, keďže nebolo vydané v ich veci, neboli dôvody navrhovanej obnovy konania daný a jej povolenie prípustné.

19. Vo vzťahu k uplatňovanému dôvodu obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP odvolací súd tiež súhlasí s argumentáciou žalovaného, že tento dôvod nenastal, pretože prejudiciálna otázka (v tomto prípade otázka počiatku plynutia premičacej lehoty, ktorej nového posúdenia sa dovoľáva žalobkyňa) nepatrí do právomoci iného orgánu ako súdu, čo je podmienkou pripustenia tohto dôvodu obnovy konania. Uvedené vyplýva zo žalobkyňou citovaného právneho názoru akademickej obce publikovaného v ŠTEVČEK, Marek a kol.. Civilný sporový poriadok. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1327 a nasl., podľa ktorého cit. „ak súd prejudiciálne posúdi otázku, o ktorej nemôže sám rozhodovať, a po právoplatnom skončení tohto konania orgán, do ktorého právomoci prejudiciálna otázka patrí, túto otázku posúdi odchyľne, pôjde o typický prípad dôvodu obnovy konania podľa § 397 písm. a).“ Posudzovanie počiatku plynutia premičania je však otázkou, ktorá patrí do právomoci súdu, a nie iného orgánu.

20. Žalobkyňou uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

21. Súd prvej inštancie rozhodol správne aj o náhrade trov konania.

22. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

23. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

24. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 251 C.s.p. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

25. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací žalobu) (§ 428 CSP).